

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det evige Livs-Ord af Vorherres egen Mund til Menigheden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 185. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1269-txt-shoot-idm4386/facsimile.pdf (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ligt klarlig har sin oprindelige Sammenhæng i Guds-Ordet fra Ewigbed, og hvordan det under Tidsløbet er samlet i Kristus Jesus og lever og rører sig i hans Menighed*).

Naaget derfor Frimenighedens Skriftefogte og Boglærde aldrig maa lægge deres Værd og Klogskab til Grund for Fælles-Troen, eller indbilde sig, at den dermed lader sig forsvare, og naaget de umulig, som den tydsk-protestantiske Theologi, kan ansee Stridbarheden (Polemiken) for en Hovedsag hos dem, der udfendes med Fredens Evangelium, saa er det dog umuligt, at de „Bise og Skriftefogte“, som Herren med Manden sender sin Menighed, kan med Kraft stræbe at udbrede sand aandelig Dplysning paa hele Jorden, uden at de hvert Dieblis maa rage i Strid med de Verdsligvise og Skriftefogte, ligesom Herren selv ragede i Strid med sine Riids-Dages Pharisaer og Saducæer; thi man kan umulig vere Sandheden uden at bestamme Vognen, og Christi Menighed maa derfor altid staae i Verden, som den „Fredssomme- lige“ der dog ikke kan oplade Munden til at bekiende sin Tro paa det store Fredens Evangelium, uden at Verden farer i Harnisk. Det maa derfor staae Frimenighedens Bise og Skriftefogte frit for, paa eget Ansvar for Manden, hvis frivillige Redskaber de i alle Maader skal være, at strides med Mund og Pen, saameget de vil, med Troens boglærde Modstandere, medens det maa blive deres egen Sag, om de yppe Kiv med andet end med „at staae

*) Joh. 1. Eph. 4. Colos. 1.

Eps for de Oprigtige af Hjertet“ og de maae ikke krumpe sig ved derfor aandelig at hudfettes i Verdens lærde Skoler, ligesom Herren selv og hans Apostler.

Ligeom det derfor ved den Lutheriske Refor- mation blev aabenbart, at Paven, ved at stoppe Munden paa sine Modstandere med den verdslige Arm, og Pave-Præsterne, ved at forsamme og ringe- agte Skriftefogstaben, indhyllede baade sig selv, Me- nigheden og Troen i Gravens Morke, hvad saavel Sandheds-Manden som Skriften kalder Vogns og Dndskabs klare Kiendemærke, saaledes gjorde aabenbar vore jeligjorte Pave-Konger eller Fyrst-Bi- skopper Troen og Menigheden saavidt mueligt aandelose og dermed aandelig værgeløse, ved at undertrykke den aandelige Kamp og den viden- skabelige Frihed, som i denne Verden staaer og falder med hinanden.

Naar derfor Menigheden nu, enten allevegne eller paa et givet Sted, maa trække sig ud af al statsfirkelig Forbindelse, for ei „at drage i Nag med de Bantroe“, da vil Sandheds-Manden, dog baade opelste den skriftefogte Lærere og drive sine villige Redskaber til, efter Evne og Leilighed, med al Flid at fremme og udbrede grundig og almindelig Dp- lysning om alt Mandeligt og Mennejskeligt, skøndt det umulig kan stee uden klar og farlig Strid med denne Verdens Bise, Boglærde og Skrifte- fogte.

Dette er heller ikke blot nødvendigt for Sand- heds-Mandens og den guddommelige Sandheds, men ligesaameget for den troende Menigheds egen

